

pro Rakousko vedla takto správu všech rakouských obchodů a následkem toho bylo místo, kde rakouská reprezentace byla zřízena, sídlem cizozemské společnosti, pokud šlo o obchody rakouské (§ 75 j. n.). Mělať dotyčná společnost dvojí sídlo; sídlo v cizozemsku pro obchody, uzavřené v cizozemsku, a sídlo v tuzemsku pro obchody rakouské. V tomto případě však pojišťovací smlouva ze dne 30. ledna 1891 nebyla uzavřena s generální reprezentací žalované společnosti pro Rakousko ve Vídni — která dle žalobcova tvrzení tenkrát ještě ani neexistovala — nýbrž prostřednictvím tehdejší rakouské generální agentury v Drážďanech přímo s pojišťovací společností ve Štětíně. Nejde tudíž o obchod rakouský, nýbrž o obchod německý a pro tento přichází jako sídlo žalované společnosti v úvahu pouze Štětín, nikoli Vídeň. Žalovaná sice tvrdila, že později vstoupila v pojišťovací smlouvu generální reprezentace ve Vídni, ale z předložených kvitancí na premie, na něž v té příčině jediné se odvolala, nikterak to nevyplývá, ježto z nich jen to jest patrné, že premie přijímalo a potvrzovalo tak jako dříve jednatelství v Ústí n. L. Kdyby snad žalovaná mohla jiným způsobem prokázat pravdivost svého tvrzení, nebylo by jí bráněno, by neopakovala návrh na přerušení sporného řízení. Za nynějšího stavu věci nelze však uznati, že by tu byly podmínky pro přerušení sporného řízení dle nařízení výše naznačených, i bylo proto k žalobcovu rekursu zrušeno usnesení odvolacího soudu, jímž přerušení bylo vysloveno, a uloženo odvolacímu soudu, by vyřídil odvolání, podané žalobcem proti rozsudku prvního soudu.

Čís. 1885.

Dovolací rekurs v otázce soudního svolení k výpovědi jest vyloučen i za platnosti zákona ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 3. října 1922, R I 1193/22.)

Usnesení prvního soudu, jímž bylo dáno svolení ku výpovědi dle § 4 zákona ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. bylo rekursním soudem zrušeno a věc vrácena prvnímu soudu k novému rozhodnutí.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Usnesení prvního soudu, jímž bylo navrhovateli povoleno, aby dal Karlu K-ovi výpověď z bytu, zakládá se na druhém odstavci § 4 zákona o ochraně nájemníků ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. Dle pátého odstavce tohoto § 4 lze do usnesení podle druhého odstavce téhož § 4, totiž do usnesení, jímž první soud vyslovil, zdali připouští výpověď, podati stížnost do 8 dnů ke sborovému soudu své stolice a jiný opravný prostředek jest vyloučen. Poněvadž tato, opravný prostředek vylučující věta zní všeobecně »jiný opravný prostředek« a nikoli omezeně »jiný opravný prostředek z usnesení prvního soudu«, dlužno ji vztahovati nejen na opravné prostředky do usnesení prvního soudu, nýbrž i na opravné prostředky do potvrzujících, změňujících o zrušujících usnesení soudu

rekursního. Totéž ustanovení o stížnosti do usnesení prvního soudu a o vyloučení jiného opravného prostředku bylo obsaženo v § 4 (6) zákona o ochraně nájemníků, dříve plativšího, ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n. Okolnost, že § 24 nyní platného zákona z roku 1922, týkající se opravných prostředků v řízení soudním o nájmem, zní poněkud jinak, totiž, že do rozhodnutí soudu první stolice lze podat stížnost ke sborovému soudu první stolice a že další opravný prostředek jest vyloučen, není na odpor onoho výkladu § 4 (5) téhož zákona z roku 1922. Nelze totiž míti za to, že zákonodárce užil v § 4 výrazu »jiný« úmyslně na rozdíl od výrazu »další«, uvedeného v § 24 a že tedy v § 4 nevyločil další opravný prostředek, totiž opravný prostředek do usnesení soudu stolice druhé. Vždyť řízení v případech § 4 i § 24 je stejné, totiž mimosporné, a v § 24 není uvedeno, že by do rozhodnutí prvního soudu bylo lze podat též jiný opravný prostředek než stížnost ke sborovému soudu první stolice, § 4 (5) pak převzat jest doslova z § 4 (6) dřívějšího zákona čís. 275 z roku 1920 bez jakéhokoli dodatku. Výrazu »další« bylo v § 24 zákona nynějšího čís. 130 z roku 1922 užito zřejmě jen proto, poněvadž dříve byl podle § 18 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n. z dotyčných rozhodnutí, jež činil nájemní úřad a nikoli soud, opravný prostředek vyloučen. Kdyby byl zákonodárce chtěl v § 4 zákona z roku 1922 na rozdíl od § 24 připustiti další opravný prostředek, totiž dovolací rekurs do usnesení soudu stolice druhé, byl by to zajiště uvedl v onom § 4.

Čís. 1886.

Lhůta ku opravnému prostředku počíná pro stranu, oprávněnou, použitím menšinového jazyka, teprve od doby, kdy jí bylo usnesení doručeno v jazyku menšinovém.

Žádati, by vyřízení bylo doručeno v jazyku menšinovém, dlužno nejpozději do uplynutí lhůty k opravnému prostředku.

(Rozh. ze dne 3. října 1922, R I 1194/22.)

Do usnesení prvního soudu, jímž byla doručena výpověď Státního pozemkového úřadu ze zabraného majetku a jež doručeno bylo vlastníku dne 31. července 1922, vznesl vypovězený dne 17. srpna 1922 stížnost, když mu před tím k jeho žádosti ze dne 9. srpna 1922 bylo doručeno napadené usnesení dne 14. srpna 1922 v německém překladu. Rekursní soud odmítl stížnost jako opožděnou. Důvody: Podle § 20. odstavec první zákona ze dne 8. dubna 1920 čís. 329 sb. z. a n. přísluší osobě, hospodařící na statku, do 14 dnů ode dne doručení výpovědi stížnost proti výpovědi té k nadřízenému soudu z důvodu, že nebylo šetřeno ustanovení tohoto zákona. Vypovídající usnesení prvního soudu ze dne 27. července 1922 se stejnopisem byly vypovídající straně doručeny dne 31. července 1922 a stížnost, která byla podána na poštu dne 17. srpna 1922, došla na soud první stolice dne 18. srpna 1922. Stížnost byla podána po uplynutí lhůty; jest opožděna. Nerozhodno jest, že soud první stolice ku žádosti vypovídané strany ze dne 9. srpna 1922 dal jí doručiti německy překlad podání a vyhotovení usnesení, které ona obdr-